

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 261 din data de 25.03.2020

Dosar nr: 553/2019

Petiția nr: 4319/24.07.2019

Petent:

Reclamat:

Obiect: este reclamată o afirmație discriminatorie la adresa "oltenilor" care au "stricat" orașul Timișoara

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.

I. 2. Numele și sediul părții reclamate

2.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Este reclamată o afirmație discriminatorie la adresa "oltenilor" care au "stricat" orașul Timișoara.

III. Procedura de citare

4. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

5. Părțile au fost citate pentru data de 05.11.2019 (filele 7-8 din dosar) la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD).

6. La audierea din 05.11.2019 petentul a fost absent, iar partea reclamată a fost reprezentată prin avocat cu delegație la dosar.

7. Punctele de vedere depuse în scris la dosar de către partea reclamată au fost comunicate petentului în vederea depunerii de concluzii scrise (fila 43 din dosar). Petentul nu a depus concluzii scrise.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

7. Prin petiția înregistrată la CNCD cu **nr. 4319/24.07.2019** (filele 1-2 din dosar) petentul solicită sancționarea conform prevederilor legale în vigoare a afirmațiilor făcute de partea reclamată referitoare la faptul că *“oltenii veniți în Timișoara au stricat orașul”*. Petentul arată că partea reclamată este Ambasadorul Cultural al Timișoarei și această funcție ar trebui să îl facă responsabil pentru declarațiile făcute în spațiul public. Partea reclamată ar trebui să lupte pentru prevenirea și combaterea discriminării la nivelul întregii țări, nu să defăimeze cetățeni după apartenența lor locală. În opinia petentului faptul că partea reclamată este o persoană publică afirmațiile acesteia la un post de televiziune au și mai mare putere discriminatorie.

Susținerile părții reclamate

8. Partea reclamată a comunicat la dosar mai multe puncte de vedere fiind reprezentat de mai multe societăți de avocatură (Societate de Avocați, Societate Civilă de Avocați,), dar prin cererea înregistrată cu nr. 7175/26.11.2019 (fila 42 din dosar) a solicitat ca toate actele și documentele în cauză să fie comunicate pe adresa Cabinetului de Avocat

9. Prin punctul de vedere exprimat **nr. 6541/01.11.2019** (filele 10-13 din dosar) partea reclamată, reprezentată de Societatea de Avocați arată următoarele aspecte relevante:

- solicită respingerea cererii de aplicare a unei sancțiuni și clasarea dosarului având în vedere că fapta prezentată nu este o faptă de discriminare;

- referitor la acuzația că ar fi făcut afirmații discriminatorii privind persoane din regiunea Olteniei acest fapt este nereal, situația este prezentată într-un mod denaturat;

- afirmațiile părții reclamate nu au avut un caracter discriminatoriu, acestea sunt scoase din context și nu au fost făcute cu intenția de a discrimina locuitorii dintr-o anumită zonă a țării;

- în sesizarea formulată nu se menționează că partea reclamată a lăudat și a nominalizat persoane recunoscute ca având o influență pozitivă la nivel național și internațional, originare din regiunea Olteniei, pe care le stimează și le apreciază enorm;

- partea reclamată nu a discriminat vreo persoană pe unul din criteriile de discriminare prevăzute de lege;

- afirmațiile nu au avut ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii drepturilor omului sau a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, ba din contră, partea reclamată a nominalizat diferite persoane provenind din regiunea Olteniei care sunt adevărate personalități ale României, recunoscute național sau internațional;

- partea reclamată nu a acționat cu rea-credință, nu a intenționat niciun moment să cauzeze diferențieri pe temei de apartenență regională, ținând cont că mama părții reclamate provine din regiunea Olteniei, deci și partea reclamată este pe jumătate oltean;

- partea reclamată apreciază că obiectul plângerii este echivoc, nu se face trimitere la orice fapte concrete care ar dovedi existența unei discriminări directe sau indirecte, respectiv a unei prezumții de tratament diferit aplicabil persoanelor din regiunea Olteniei, față de alte persoane;

- partea reclamată nu e singura care folosește cuvântul “olteni” și cu siguranță nu e singura care și-a dat seama că aceștia sunt veniți în număr mare în Timișoara; însă a ajunge la o asemenea concluzie nu este o contravenție, este un fapt real, un aspect de notorietate;

- nu este un criteriu de discriminare să spunem că în Timișoara sunt mulți olteni; partea reclamată nu a afirmat că oltenii veniți în Timișoara au stricat orașul, a precizat doar că în Timișoara sunt mulți olteni;

- partea reclamată arată că este cetățean de onoare în 26 de orașe din țară, a obținut peste 100 de premii, pe plan internațional a fost medaliat de 58 de ori, este membru al Fundației pentru Știință și Arte a Academiei Cita din Roma și membru al Asociației Artiștilor Plastici (UNESCO), a creat Academia Popa's și a publicat caricaturi în principalele ziare și reviste din toată lumea; afirmațiile cu privire la care a fost reclamat au fost făcute tot de caricaturist, care se manifestă atât grafic, cât și verbal în aceeași manieră critică, satirică, pentru că nu putem vorbi de două personalități diferite;

- partea reclamată consideră că sesizarea are un caracter șicanator și se impune ca dosarul în cauză să fie clasat, deoarece fapta nu constituie faptă de discriminare potrivit OG nr. 137/2000.

10. Prin notele scrise înregistrate cu **nr. 6565/04.11.2019** (filele 22-23 din dosar) și înscrisuri și CD (filele 24-31 din dosar) partea reclamată, reprezentată de Societatea Civilă de Avocați Aron, Galanton & Asociații, precizează următoarele aspecte:

- afirmațiile reclamate nu intră sub sfera de incidență a OG nr. 137/2000, nefiind fapte discriminatorii în sensul art. 2 din ordonanță;

- în realitate opinia exprimată de partea reclamată, relaționată diversității culturale a orașului și armoniei existente între locuitorii de diverse naționalități, a vizat echilibrul cultural din Timișoara, astfel cum se poate constata din transcriptul schimbului de replici dintre partea reclamată și moderatorul emisiunii "Convergențe" difuzată de postul Tele Europa Nova Timișoara în data de 17.07.2019;

- obiectul sesizării nu se circumscrie acțiunilor de discriminare directă sau indirectă reglementate de OG nr. 137/2000 întrucât nu se încadrează în vreuna dintre ipotezele reglementate de art. 2 alin. 1-7;

- nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare;

- mama părții reclamate era olteancă, iar partea reclamată a copilărit și a petrecut cea mai mare parte din adolescență în județul Mehedinți;

- afirmațiile părții reclamate nu au vizat toate persoanele originare din Oltenia care s-au stabilit în Timișoara, ci punctual pe cele care au un comportament contrar preceptelor educației elementare și bunului-simț;

- afirmațiile critice la adresa unora dintre oltenii stabiliți în Timișoara au fost făcute în contextul conduitei necorespunzătoare pe care aceștia au avut-o cu ocazia evenimentului cultural "Festivalul Artelor Timișorene 2019" care s-a organizat la începutul lunii iunie 2019. În calitate de artist plastic partea reclamată a realizat gratis pe întreaga durată a festivalului caricature într-o piață publică din oraș, iar, din mulțimea de persoane caricaturizate, cele originare din Oltenia se distingeau în mare număr printr-un comportament care nu era conform normelor morale și educației, fiind ireverențios;

- dacă moderatorul emisiunii nu ar fi întrerupt în repetate rânduri partea reclamată și ar fi lasat-o să își expună ideile și argumentele, nu ar fi fost posibilă apariția unei distorsionări a afirmațiilor acesteia în mass-media, a unei interpretări tendențioase a mesajului acesteia;

- susținerile părții reclamate nu pot fi analizate trunchiat, independent de contextul în care au fost făcute, și fără a fi observat faptul că acestea nu se refereau la întreaga comunitate oltenească din Timișoara, printre care sunt mulți membri ce beneficiază de toată

stima părții reclamate, așa cum a menționat aceasta în mod expres în cadrul emisiunii “Convergențe”;

- partea reclamată susține că și-a exteriorizat o opinie personală și și-a exercitat dreptul la liberă exprimare.

11. Prin notele scrise înregistrate cu **nr. 6653/05.11.2019** (filele 33-40 din dosar) partea reclamată, reprezentată de Cabinet de Avocat, precizează următoarele aspecte:

- solicită respingerea cererii de aplicare a unei sancțiuni pentru fapta presupus săvârșită și anume afirmații discriminatorii conform cărora “*oltenii veniți în Timișoara au stricat orașul*”;

- fapta nu există și nici nu ar intra în sfera de incidență a OG nr. 137/2000, nefiind faptă discriminatorie în sensul art. 2 din ordonanță;

- obiectul plângerii este echivoc, nu se face trimitere la nicio faptă concretă de discriminare, neputând fi dovedit niciun tratament diferit aplicabil persoanelor originare din Oltenia;

- este prezentată în mod denaturat o expunere scoasă din context și fără să existe o intenție de a discrimina locuitorii din zona Olteniei;

- nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare;

- partea reclamată nu a făcut afirmația încriminată, în cadrul emisiunii la care a fost invitat a fost întrerupt în numeroase rânduri de moderatorul emisiunii, astfel încât ideile și argumentele sale expuse în acest mod trunchiat au generat o distorsionare a afirmațiilor sale în mass-media, o interpretare nereală și tendențioasă a mesajului său;

- în sesizarea formulată nu se menționează că partea reclamată a lăudat și a nominalizat persoane recunoscute ca având o influență pozitivă la nivel național și internațional, originare din regiunea Olteniei, pe care le stimează și le apreciază enorm;

- partea reclamată în cadrul discuției a afirmat că în ultimii ani Timișoara a devenit un oraș cosmopolit ținând cont de diversitatea culturală a orașului în care mai puțin de jumătate este reprezentat de timișoreni, că publicul Timișoarei s-a schimbat și că nu publicul trebuie să cizeleze cultura, ci cultura trebuie să influențeze publicul și se întreba “Unde sunt valorile Timișoarei?”;

- partea reclamată a menționat că această imixtiune de populații din diverse regiuni ale țării, dar cu precădere din Oltenia, ca și constatare personală, a stricat echilibrul cultural al Timișoarei, acest echilibru a cărui cadență este influențată de pesoane străine de istoria culturală a Timișoarei;

- afirmațiile părții reclamate nu au vizat strict persoanele originare din Oltenia, care s-au stabilit în Timișoara, ci punctual pe cele care au un comportament contrar educației elementare și bunului-simț, aspecte constatate personal în diversele ocazii și evenimente la care a participat;

- partea reclamată nu a acționat cu rea-credință, este pe jumătate oltean, iar a folosi cuvântul “olteni” nu poate fi considerată vreo formă de discriminare;

- susținerile părții reclamate nu pot fi analizate trunchiat, independent de contextul în care au fost făcute;

- partea reclamată beneficiază de dreptul său la libertatea de exprimare;

- partea reclamată consideră sesizarea formulată ca având caracter șicanator și solicită respingerea ei în totalitate, atât pentru inexistența faptei, cât și pentru inexistența alegației de caracter discriminatoriu.

V. Motivele de fapt și de drept

12. Colegiul director constată că reclamatul a afirmat următoarele: *„Vă mulțumesc frumos pentru că sunt treburi pe care nu le putem lăsa oricum și vrem să fie o Timișoară a culturii, a bunului gust. Și, să mă iertați, nu publicul trebuie să cizeleze cultural din Timișoara, mai ales că publicul din Timișoara s-a schimbat. Avem peste 60% olteni în loc de timișoreni. Și atunci pun și eu întrebarea: Unde sunt valorile Timișoarei? Ce oameni de valoare? Așa cum l-am avut pe...”; „Au venit ciurucurile din Oltenia. Așa mai avem olteni foarte valoroși, cum este, cum îi spun, scriitorul...”; „Nu domne, olteni care au venit în Timișoara și care au făcut carieră și au făcut lucruri ca lumea. Eu de ăia vorbesc că sunt de valoare. Ridic pălăria în fața lor domne!”; „La ora actuală Timișoara este invadată de olteni care nu sunt...”; „Păi dar asta am observat eu la mașini, că toate sunt de Dolj, de Gorj, de Mehedinți”; „Și eu am mama olteancă”; „Și eu sunt român, toți suntem români. În orice caz, oltenii, este foarte clar, au stricat echilibrul cultural în Timișoara, să ne înțelegem”.*

13. **O.G. nr. 137/2000**, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.*

14. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

15. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”).*

16. Prin nediferențiere judecătorii Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) înțeleg în primul rând tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: *„art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară” (Marckx împotriva Belgiei, 13 iunie 1979, §32) sau „analoagă” (Van der Mussele împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, §46) ori „relevant similară” (Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „analoagă ori relevant similară” (Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit, 30 iulie 1998, §75).*

17. Colegiul director constată că, din punctul de vedere al dreptului la demnitate, locuitorii din Timișoara care provin din Oltenia se află în situație comparabilă cu cei care nu provin din această regiune.

18. Afirmațiile petentului sunt de natură să creeze o situație diferită față de locuitorii din Timișoara care provin din Oltenia.

19. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

20. Criteriile enumerate de **O.G. nr. 137/2000** sunt doar ilustrative, nu exhaustive, precizând „sau oricare alt criteriu”, însă aceste criterii, conform cazuisticii CEDO, trebuie să reprezinte caracteristici personale pe baza cărora persoane sau grupuri de persoane pot fi deosebite unele de altele (**Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei**, 7 decembrie 1976, §56). „Art. 14 nu protejează împotriva oricărui tratament diferențiat ci doar împotriva acelor care se bazează pe o caracteristică identificabilă, obiectivă sau personală ori pe «statut», pe baza cărora o persoană sau un grup de persoane se diferențiază între ele” (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §55), menționând că noțiunea „orice altă situație” trebuie să se interpreteze cât mai larg posibil (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §56-61), cu atât mai larg cu cât dreptul atins este considerat a fi mai important (**Clift împotriva Regatului Unit**, 13 iulie 2010, §62).

21. Criteriul de diferențiere este în mod evident proveniența regională, ceea ce reprezintă o caracteristică personală.

22. Privind restrângerea drepturilor, Colegiul director constată incidența art. 15 din O.G. nr. 137/2000, care prevede: „*Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intra sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.*” Afirmatiile au fost făcute în public și vizează crearea unei atmosfere ostile, degradante, umilitoare.

23. Astfel, afirmațiile analizate reprezintă discriminare, întrucât au creat o deosebire pe criteriul provenienței regionale care a avut ca efect restrângerea exercitării, în condiții de egalitate, a dreptului la demnitate.

24. Caracterul discriminatoriu al faptelor devine clar dacă, spre exemplu, înlocuim Timișoara cu Târgu Mureș și olteni cu români, spre exemplu: „*Avem peste 60% români în loc de țîrgumureșeni. Și atunci pun și eu întrebarea: Unde sunt valorile Tîrgu Mureșului? Românii, este foarte clar, au stricat echilibrul cultural în Tîrgu Mureș, să ne înțelegem.*”

25. Referirile la „oltenii buni” nu schimbă crearea atmosferei ostile, degradante și umilitoare. Spre exemplu afirmația „*românii sunt hoți, deși unii trăiesc cinstiți*” în mod evident este de natură să creeze reacții adverse față de români.

26. Având în vedere caracterul cauzei, Colegiul director trebuie să analizeze limita dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitate. De regulă Colegiul director se bazează pe jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în acest domeniu extrem de complex.

27. CEDO analizează, în ordine, următoarele aspecte:

- existența unei limitări a libertății de exprimare;
- legalitatea restrângerii libertății de exprimare prin
  - existența unei norme juridice care prevede restrângerea;
  - calitatea normei juridice, și anume
    - accesibilitatea;
    - precizitatea;
    - previzibilitatea normei;
- legitimitatea restrângerii, ceea ce trebuie să fie prevăzută de **Convenție** (pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii,

prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești);

- necesitatea restrângerii într-o societate democratică.

28. În mod evident, orice sancționare a limbajului discriminatoriu, chiar și doar printr-un avertisment de natură contravențională, reprezintă o limitare a libertății de exprimare.

29. Privind legalitatea restrângerii, situația din România este cât se poate de clară. **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale** promovează respectarea dreptului la demnitate; există și o protejare a dreptului la demnitate prin art. 15 al **Ordonanței de guvern nr. 137/2000 privind combaterea tuturor formelor de discriminare**, republicată, accesibilă (prin publicarea în **Monitorul Oficial al României**), cu sancțiuni evidente. Sunt relevante și prevederile art. 30 al **Constituției României** care asigură libertatea de exprimare, cu următoarele limite:

„(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război, de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.”

30. Legitimitatea sancționării este dată prin nevoia de a proteja, în principal, reputația și drepturile altora, dar se poate invoca, spre exemplu, și siguranța publică, apărarea ordinii, protecția moralei etc. Dreptul la demnitate trebuie protejat, cum arată **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale**, care consideră că dreptul la demnitate este una dintre valorile supreme, iar lezarea acestui drept poate fi sancționată chiar și penal: „Obiectul juridic al infracțiunilor de insultă și calomnie, prevăzute de art. 205 și, respectiv, art. 206 din Codul penal, îl constituie demnitatea persoanei, reputația și onoarea acesteia. Subiectul activ al infracțiunilor analizate este necircumstanțiat, iar săvârșirea lor se poate produce direct, prin viu grai, prin texte publicate în presa scrisă sau prin mijloacele de comunicare audiovizuale. Indiferent de modul în care sunt comise și de calitatea persoanelor care le comit — simpli cetățeni, oameni politici, ziariști etc. —, faptele care formează conținutul acestor infracțiuni lezează grav personalitatea umană, demnitatea, onoarea și reputația celor astfel agresați. Dacă asemenea fapte nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la reacția de facto a celor ofensați și la conflicte permanente, de natură să facă imposibilă conviețuirea socială, care presupune respect față de fiecare membru al colectivității și prețuirea în justa măsură a reputației fiecăruia. De aceea, valorile menționate, ocrotite de Codul penal, au statut constituțional, demnitatea omului fiind consacrată prin art.1 alin.(3) din Constituția României ca una dintre valorile supreme.”

31. Necesitatea restrângerii într-o societate democratică este elementul cel mai subiectiv din analiza CEDO. Având în vedere acest fapt, CEDO a elaborat un set de principii aplicabile în domeniu:

- a) libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, și una dintre condițiile de bază ale progresului societății și ale autorealizării individuale (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI** [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47;

GERGER împotriva TURCIEI, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/i; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; **ÖZTÜRK împotriva Turciei [Marea Cameră]**, nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI [Marea Cameră]**, nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 51; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37);

- b) libertatea de exprimare nu vizează doar informațiile sau ideile primite favorabil sau considerate a fi inofensive sau indifferente, ci și cele care offensează, șochează sau incomodează statul sau orice parte a populației; acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și înțelegerii, fără de care nu poate exista o societate democratică; libertatea de exprimare are și excepții, dar care trebuie interpretate în mod strict, iar necesitatea oricărei restrângeri trebuie stabilite în mod convingător (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI [Marea Cameră]**, nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI [Marea Cameră]**, nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/ii; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/i; **ÖZTÜRK împotriva Turciei [Marea Cameră]**, nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI [Marea Cameră]**, nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39/i; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 69; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 27);
- c) exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979); astfel, între altele, în contextul opiniilor religioase și credințelor este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, offensează alții, profanează sau care reprezintă o ingerință în drepturile lor, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbateră publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane; statele au o marjă de apreciere când reglementează libertatea de exprimare în relație cu afirmații care offensează convingerile personale, în special cele morale sau religioase (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 52; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 37);
- d) în cazul moralității nu este posibil să se ajungă la un concept uniform european privind semnificația religiei în societate; chiar și în interiorul unui stat pot exista variații ale conceptului; prin urmare nu este posibil să se ajungă la o definiție comprehensivă privind ce reprezintă o limitare permisibilă a libertății de exprimare dacă exprimarea se

- îndreaptă împotriva sentimentului religios al altora; o marjă de apreciere trebuie lăsat prin urmare autorităților naționale în a stabili necesitatea unei astfel de limitări; această situație însă nu exclude o supervizare din partea CEDO (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 50; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 58);
- e) îndatoririle și responsabilitățile legate de exercitarea libertății de exprimare au o semnificație specială în situații de conflict sau de tensiuni, o grijă particulară trebuie manifestată față de vehicularea prin presă a limbajului urii sau a promovării violenței (**SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 63; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 60; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 42)
- f) toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată (**GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 40);
- g) art. 17 al **Convenției** previne ca grupurile totalitare sau persoanele care incită la ură rasială să exploateze în propriul interes principiile enunțate, întrucât scopul acestor grupări este de a distruge drepturile și libertățile; această prevedere se referă și la activitățile politice (**GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979; **OHENSBERGER împotriva AUSTRIEI**, nr. 21318/93, 2 septembrie 1994);
- h) abuzul cu libertatea de exprimare nu este combatibil cu democrația și drepturile omului, încalcă drepturile altora (**WITZSCH împotriva GERMANIEI**, nr. 7485/03, 13 decembrie 2005);
- i) anumite expresii concrete reprezintă un limbaj al urii, care pot insulta indivizi sau grupuri de persoane, iar aceste expresii nu se bucură de protecția articolului 10 al **Convenției** (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 35; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 41);
- j) atacurile vehemente împotriva grupurilor religioase sau etnice sunt incompatibile cu valorile proclamate și garantate de Convenție, și anume toleranța, pacea socială și nediscriminarea (**NORWOOD împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 23131/03, 16 noiembrie 2004, **IVANOV împotriva RUSIEI**, nr. 35222/04, 20 februarie 2007);
- k) se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă; statele au o anumită marjă de apreciere privind existența nevoii, dar această apreciere se completează cu supervizarea europeană atât a legislației cât și a modului de aplicare al legislației de instanțele independente; CEDO este împuternicit să ofere interpretarea în ce măsură restricția sau sancționarea este reconciliabilă cu libertatea de exprimare (**HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49; **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 39; **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 50; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 53; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 52; **LEHIDEUX și ISORNI împotriva FRANȚEI**, nr. 55/1997/839/1047, 23 septembrie 1998, § 51; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **CEYLAN împotriva TURCIEI** [Marea Cameră], nr. 23556/94, 8 iulie 1999, § 74; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și nr. 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 57/iii; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8

- iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/ii; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **NEWS VERLAGS GMBH & CoKG împotriva AUSTRIEI**, nr. 31457/96, 11 ianuarie 2000, § 52; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 53; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 53; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 71; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 29-30; **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 38);
- l) în exercitarea supervizării, CEDO analizează atât conținutul cât și contextul afirmațiilor în cauză; restrângerea trebuie să fie proporțională cu legitimitatea restrângerii, autoritățile trebuie să justifice relevanța și suficiența lor (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 52; **LEHIDEUX și ISORNI împotriva FRANȚEI**, nr. 55/1997/839/1047, 23 septembrie 1998, § 51; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **ERDOĞDU și INCE împotriva TURCIEI**, nr. 25067/94 și 25068/94, 8 iulie 1999, § 47; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 54; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 43/iii; **ÖZTÜRK împotriva Turciei** [Marea Cameră], nr. 22479/93, 28 septembrie 1999, § 64; **NILSEN și JOHNSEN împotriva NORVEGIEI** [Marea Cameră], nr. 23118/93, 25 noiembrie 1999, § 43; **NEWS VERLAGS GMBH & CoKG împotriva AUSTRIEI**, nr. 31457/96, 11 ianuarie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39); trebuie să existe o proporționalitate între impactul afirmației sancționate și sancțiune (**LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 40; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 50; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 39); orice formalitate, condiție, restricție sau penalitate impusă considerată a fi necesară într-o societate democratică pentru sancționarea sau chiar prevenirea atacurilor indecente asupra obiectelor venerației religioase trebuie să fie proporționată cu scopul legitim urmărit (**OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49);
- m) **Convenția** nu lasă prea mult spațiu restricțiilor în domeniul discursurilor politice sau discursurilor care ating interesul general; permisivitatea privind criticile față de guvern trebuie să fie mai pronunțată decât privind cetățeni privați, chiar și politicieni; într-un sistem democratic acțiunile guvernului trebuie urmărite îndeaproape nu doar de către autoritățile legislative și judiciare, dar și de opinia publică; poziția dominantă ce ocupă guvernul îi recomandă să nu utilizeze sancțiunile penale, întrucât are alte posibilități de a răspunde la atacuri și critici injuste; autorităților competente ale statului rămân suficiente posibilități de a adopta, în calitatea lor de garanți ai ordinii publice, măsuri de sancționare adecvate fără ca acestea să devină excesive; totuși în situația în care afirmațiile incită la violență împotriva unor persoane sau oficiali ori împotriva unui segment al societății, autoritățile statului se bucură de o apreciere mai largă când examinează necesitatea restrângerii libertății de exprimare (**CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **WINGROVE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 19/1995/525/611, 25 noiembrie 1996, § 58; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 54; **GERGER împotriva TURCIEI**, nr. 24919/94, 8 iulie 1999, § 46; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 60; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 61; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 57; **OKÇUOĞLU împotriva**

- TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 46; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 62; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 40; **İBRAHİM AKSOY împotriva TURCIEI**, nr. 28635/95, 30171/96 și 34535/97, 10 octombrie 2000, § 52; **E.K. împotriva TURCIEI**, nr. 28496/95, 7 februarie 2002, § 70; **KARKIN împotriva TURCIEI**, nr. 43928/98, 23 septembrie 2003, § 28);
- n) libertatea de exprimare are o importanță specială pentru politicieni sau persoanele alese ca reprezentanții unui electorat, care trebuie să-și atragă atenția asupra preocupării lor; limitarea libertății de exprimare pentru un politician aflat în opoziție sau pentru un parlamentar solicită un examen mai temeinic din partea CEDO (**CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 46);
- o) fără dubii, libertatea discursului politic nu este absolut prin natura sa, statele pot introduce restricții și sancțiuni, CEDO având rolul final de a analiza compatibilitatea acestor măsuri cu libertatea de exprimare (**INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 53)
- p) presa joacă un rol esențial într-o societate democratică; deși nu trebuie să treacă de anumite limite, cum ar fi privind securitatea națională, integritatea teritorială, amenințarea cu violență, prevenirea dezordinii și criminalității, respectarea reputației și drepturilor altora, necesitatea de a preveni transmiterea unor informații confidențiale, are sarcina de a oferi — într-o manieră conformă cu obligațiile și responsabilitățile sale — informații și idei de interes public, în particular în chestiuni politice, inclusiv cele care divid societatea dar și cele care prezintă justiția; libertatea presei reprezintă unul din cele mai bune posibilități de a crea o opinie privind ideile și atitudinile liderilor politici; libertatea jurnalistică acoperă posibila recurgere la un grad de exagerare, chiar și provocare (**LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41-42; **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42; **DE HAES și GIJSELS împotriva BELGIEI**, nr. 19983/92, 24 februarie 1997, § 37; **FRESSOZ și ROIRE împotriva FRANȚEI** [Marea Cameră], nr. 29183/95, 21 ianuarie 1999, § 45; **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 58; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 1**, nr. 26682/95, 8 iulie 1999, § 59; **SÜREK împotriva TURCIEI NR. 4**, nr. 24762/94, 8 iulie 1999, § 55; **OKÇUOĞLU împotriva TURCIEI**, nr. 24246/94, 8 iulie 1999, § 44; **ERDOĞDU împotriva TURCIEI**, nr. 25723/94, 15 iunie 2000, § 52; **ŞENER împotriva TURCIEI**, nr. 26680/95, 18 iulie 2000, § 41);
- q) presa nu are doar dreptul ci și obligația de a prezenta informații de interes public conform dreptului publicului de a primi aceste informații (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- r) nu se protejează doar informația în sine, dar și forma prin care se aduce la cunoștință opiniei publice (**JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- s) stabilirea pedepselor este în principiu de competența instanțelor naționale, CEDO consideră totuși că aplicarea pedepsei închisorii pentru o infracțiune în domeniul presei nu este compatibilă cu libertatea de exprimare a jurnaliștilor, decât în circumstanțe excepționale, mai ales atunci când au fost grav afectate alte drepturi fundamentale, ca de exemplu în cazul utilizării limbajului urii sau incitării la violență (**CUMPĂNĂ și MAZĂRE împotriva ROMÂNIEI**, nr. 33348/96, 17 decembrie 2004, § 115);
- t) principiile privind libertatea de exprimare vizează și funcționarii publici, deși este legitimat ca statul să impună față de ei obligația discreției, ținând cont de statutul lor special (**AHMED și alții împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 65/1997/849/1056, 2 septembrie 1998, § 56).

32. Aplicând principiile CEDO, constatăm următoarele:

- exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități, astfel este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit,

ofensează alții, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbatere publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane (pct. 31, lit. b) — afirmațiile reclamatului ofensează gratuit, este de natură să creeze impresia că, din punct de vedere cultural, timișorenii care au venit din Oltenia sunt inferiori cultural celor care sunt din alte regiuni;

- îndatoririle și responsabilitățile legate de exercitarea libertății de exprimare au o semnificație specială în situații de conflict sau de tensiuni, o grijă particulară trebuie manifestată față de vehicularea prin presă a limbajului urii sau a promovării violenței (pct. 31, lit. e) — afirmațiile analizate sunt de natură să creeze tensiuni;

- toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată (pct. 31, lit. f) — afirmațiile reclamatului promovează ura bazată pe intoleranță;

- se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă (pct. 31, lit. k) — promovarea ideii că unele culturi sunt superioare altor culturi este în esență de natură extremistă, care a format bazele nazismului; în consecință astfel de idei nu pot fi tolerate în societate.

33. Prin urmare afirmațiile reclamatului, care fac obiectul petiției, nu sunt protejate de art. 10 al **Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale**.

34. Conform prevederilor **O.G. nr. 2 din 2001**, art. 5 alin. 2 lit. a, coroborată cu art. 6 și art. 7, Colegiul director aplică sancțiunea de avertisment, având în vedere următoarele aspecte:

- oltenii nu reprezintă un grup vulnerabil în România;
- reclamatul este sancționat pentru prima oară de CNCD.

35. Art. 26 alin. 2 din **O.G. nr. 137/2000** prevede:

„Consiliul sau, după caz, instanța de judecată poate obliga partea care a săvârșit fapta de discriminare să publice, în mass-media, un rezumat al hotărârii de constatare, respectiv al sentinței judecătorești.”

36. Colegiul director obligă reclamatul să publice în presa locală din Timișoara rezumatul prezentei hotărâri.

37. Se recomandă reclamatului ca pe viitor să evite formulările care încalcă dreptul la demnitate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Afirmațiile analizate reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 15 din **O.G. nr. 137/2000**;

2. Aplică sancțiunea de avertisment conform art. 5 alin. 2 lit. a, coroborată cu art. 6 și art. 7 din **O.G. nr. 2 din 2001**;

3. Obligă reclamatul să publice în presa locală din Timișoara rezumatul prezentei hotărâri conform art. 26 alin. 2 din **O.G. nr. 137/2000**;

4. Recomandă reclamatului ca pe viitor să evite formulările care încalcă dreptul la demnitate:

5. Copia prezentei hotărâri se comunică părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată online în data de 25.03.2020 au fost: ASZTALOS CSABA FERENC – Membru, DINCĂ ILIE – Membru, GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru, HALLER ISTVÁN – Membru, JURA CRISTIAN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, POPA CLAUDIA SORINA – Membru, SANDU VERONICA TATIANA - Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD**

Data redactării: 26.03.2020

Motivată: A.S. (pct. 1-11)
Haller István (pct. 12-37)
Tehnoredactată: A.S.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.